

РЕШЕНИЕ

№ 989

гр. София, 29.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО II ВЪЗЗИВЕН БРАЧЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на трети февруари през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Галя Митова

Членове: Валентина Ангелова
Милен Евтимов

при участието на секретаря Мариана Д. Ружина
като разгледа докладваното от Галя Митова Въззивно гражданско дело №
20211100506198 по описа за 2021 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е въззивно - по реда на чл. 17 от Закона за защита от домашното
насилие (ЗЗДН), във връзка с § 1 от Заключителни разпоредби на ЗЗДН, вр. с чл. 258 - 273 от
Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

С Решение № 20059724 от 06.03.2021 г., постановено по гр. дело № 77138 по описа
за 2018 г., **Софийският районен съд, III ГО, 80^{-ти} състав, е издал**, на основание чл. 15, ал. 2
ЗЗДН, **заповед за защита срещу П. М. Д., ЕГН *******. **Задължил е П. М. Д. да се**
въздържа от извършване на домашно насилие по отношение на Л. В. Д., ЕГН
*****. **Предупредил е П. М. Д., че при неизпълнение на заповедта, на основание чл.**
21, ал. 3 ЗЗДН, полицейският орган е длъжен да го задържи и незабавно да уведоми органите
на прокуратурата. Наложил е на П.Д., на основание чл. 5, ал. 4 ЗЗДН, глоба в размер на
200.00 лева, платима в полза на държавния бюджет. Оставил е без уважение молба, вх. №
8000715 от 06.12.2018 г., в останалата ѝ част, в която се търси защита за малолетните
деца – ЕЛ. П. Д., ЕГН *****, **М. П. Д., ЕГН *******, **и В. П. Д., ЕГН *******,
като е отказал да издаде заповед за съдебна защита, с която по отношение на П. М. Д. да
бъдат взети мерките по чл. 5, ал. 1 ЗЗДН. **Осъдил е П.Д. да заплати по сметка на Софийския**
районен съд държавна такса в размер на 25.00 лева. Осъдил е П. М. Д. да заплати на Л. В. Д.
направените по делото разноси в размер на 1 200.00 лева.

Ответникът по молбата за защита П. М. Д. (въззивник и въззиваема страна в
настоящото производство) е останал недоволен от така постановеното Решение и го е

обжалвал с въззивна жалба, вх. № 25050705 от 22.03.2021 г. по описа на СРС, **в частта, в която е уважена молбата за защита.** Поддържа, че изводите на първата инстанция за извършено домашно насилие спрямо молителката Л.Д. са необосновани. Според изтъкнатите оплаквания в жалбата неправилно съдът е кредитирал свидетелските показания по делото на сочения от молителката свидетел, които били противоречиви и недостоверни. Излага и доводи за невярно деклариране по реда на чл. 9, ал. 3 ЗЗДН, което също не било взето предвид от първостепенния съд. Съобразно изложеното моли въззивния съд да отмени решението в обжалваната част и вместо него да постанови друго, с което да отхвърли молбата за защита. Претендира присъждане на разноски за двете съдебни инстанции съобразно изхода на делото при въззивното му разглеждане.

Молителката Л. В. Д. в срока по чл. 17, ал. 4 ЗЗДН не е депозирала становище по подадената от ответника въззивна жалба.

Постъпила е и **въззивна жалба**, вх. № 25055075 от 26.03.2021 г. по описа на СРС, подадена от молителите **Л. В. Д., Е.Л. П. Д., М. П. Д. и В. П. Д., децата действащи чрез тяхната майка и законен представител Л.Д. (въззивници и въззиваеми страни в настоящото производство)**, които са останали недоволни от Решението и **са го обжалвали в частта, в която молбата за защита е оставена без уважение** и е отказано издаване на заповед за съдебна защита в полза на малолетните деца, както **и в частта относно така наложената мярка по чл. 5, ал. 1, т. 1 ЗЗДН** за защита на молителката Л.Д.. Поддържа се, че след като първата инстанция е приела ответникът да е извършил домашно насилие спрямо първата молителката Л.Д., е следвало да постанови всички поискани с молбата мерки, а не да наложи единствено да се въздържа от домашно насилие. В тази жалба се изтъкват бланкетни аргументи за неправилност на решението в частта, в която е отхвърлена молбата по отношение на малолетните молители, като се сочи единствено, че молбата е доказана от доказателствената съвкупност по делото и като такава е следвало да бъде уважена. Съобразно изложеното молят въззивния съд да отмени решението в обжалваните части и вместо него да постанови друго, с което да уважи изцяло молбата за защита с поисканите в нея мерки по чл. 5, ал. 1 ЗЗДН. Не претендират разноски за настоящото производство.

Ответникът по молбата П. М. Д. (въззиваема страна) е взел становище по подадената от молителите въззивна жалба, в което е оспорил същата изцяло като неоснователна по изложените в нея оплаквания за неправилност на съдебния акт в обжалваните части. Заявява искане за присъждане на разноски.

Въззивните жалби са допустими. Подадени са **в срока по чл. 17, ал. 1 ЗЗДН**, от **легитимирани за това страни** в първоинстанционното производство при наличие на правен интерес от обжалването, като **оспореният съдебен акт е валиден и допустим**, и **подлежи на възивно обжалване** по чл. 258 ГПК, вр. чл. 17 ЗЗДН.

Софийският градски съд, с оглед обхвата на въззивното обжалване, като прецени относимите доказателства по делото и обсъди доводите на страните, **намира за установено от фактическа и правна страна следното:**

При постановяване на обжалвания съдебен акт Софийският районен съд е приел за установено, съобразно писмена доказателствена съвкупност на л. 13 - л. 17 по в първата инстанция, че ответникът П. М. Д. е съпруг на първата молителка Л. В. Д., и баща на малолетните молители – ЕЛ. П. Д., родена на *****, М. П. Д., родена на ***** и В. П. Д., роден на ***** г. Връзката между страните не е била и спорна по делото.

Към сезиращата молба, подадена от майката Л.Д., действаща лично и в качеството ѝ на законен представител на малолетните молители, е представена декларация по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН, която възпроизвежда твърденията в молбата за защита от 06.12.2018 г. относно актовете на домашно насилие – дата, място, време, начин на извършване и авторство.

Първоинстанционният съд, с протоколно Определение от 16.01.2019 г., е признал за безспорно и ненуждаещо се от нарочно доказване в отношенията между страните по делото обстоятелството, че на дата 05.12.2018 г. (датата на един от твърдените актове на домашно насилие), молителката Л. В. Д. е крещяла за помощ на стълбищната площадка пред семейното жилище (с адрес град София, жк“Об*****”), както и в банята пред децата, а на същата дата е подаден сигнал до национален спешен телефон “112“ за инцидент на адреса по местоживее на страните. Установено е, че сигнал на спешния телефон е подаден от три лица – И.Р. (разпитан като свидетел по делото), М. Г. – сестра на молителката Л.Д. и от самата молителка. Сигналите били подавани последователно, като първият - от молителката в 19³⁵ часа, вторият - от И.Р. в 19³⁷ часа и две обаждания - от сестрата на Л.Д., последното от които в 20⁰⁹ часа.

От приетото в хода на съдебното дирене заключение на съдебно- техническа експертиза, изготвено въз основа на представена по делото справка от Национална система “112“, първата инстанция е установила съдържанието на подадените сигнали. Лицето И.Р. е съобщило за това, че на горепосочения адрес жена вика, а деца крещят. Сигналят от Л.Д. касаел твърдения, че е заключена, тъй като съпругът ѝ взел ключовете от апартамента и телефона ѝ, а децата плачат. Нямало нужда от линейка. В сигнала на М. Г. се съдържали данни, че според нея сестра ѝ е жертва на домашно насилие, осъществено от съпруга ѝ, като обаждачката се отивала на адреса на сестра ѝ заедно със своя съпруг. В последващ това обаждане втори разговор с оператор от “112“, снет от вещото лице, М. Г. е заявила, че иска на адреса да се изпратят още полицейски служители, тъй като там присъстващите не позволявали на сестра ѝ да изведе децата от жилището и не реагирали адекватно на случая, като заплашвали да арестуват Л.Д..

От събраните и обсъдени от първостепенния съд гласни доказателствени средства се установило, че св. Р. е присъствал на скандал между страните, за който свидетелят лично е подал сигнал на телефон “112“, тъй като чул крясъци на жената, но най – вече крещели децата. Пред вратата на страните, освен свидетеля, се събрали и други съседи, а самата врата била заключена. След като подал сигнала, звънял няколко пъти на звънеца, след което вратата се отворила и се показали П.Д., Л.Д. и децата. Съпругата искала да тръгне някъде, но Петър не я пускал, като си личало, че е имало скандал. Децата били разстроени и плачели. Св. Р. е сочил, че тъй като мъжът не пускал жената да си тръгне влязъл в конфликт с него,

като ударил ответника. После пристигнал полицейски екип.

По делото е прието заключение на съдебно – психологична експертиза, според което децата М.Д. и Е.Д. са негативно повлияни в психическо отношение от конфликтните ситуации между родителите им, както и от съпътстващите тези конфликтни ситуации преживявания и комуникация. У детето В. вещото лице не е констатирало тревожна симптоматика, която да може да се свърже с преживян акт на домашно насилие от страна на бащата. При детето М. било констатирано поведение, което вещото лице е описало като отдръпване и резервираност спрямо бащата, и което свързва с възприетата от детето заплаха от действия на бащата. Детето е разказало по време на изследването, че по време на конфликта от 05.12.2018 г. бащата ги е “изграбил“ и занесъл в друга стая заедно с брат й В. против волята им, а те с брат й всъщност искали да тръгнат с майка им. У детето Е. тревожността не била свързана с конфликта между родителите на нито една от процесните дати, тъй като Е. не е присъствала на тях, а с последваща среща на Е. с баба й в училище. Чувствата на Е. към ответника П.Д. били амбивалентни, чувствала се виновна, отчуждена и от двамата й родители, като чувствала страх от баща й, който не можела да конкретизира. Според вещото лице детето Е. не искало да засегне чувствата на баща й, преоценявала начина си на живот – преди и след като не живее с баща й.

Съдът издал на 06.12.2018 г. заповед за незабавна защита, по силата на която бащата П.Д. можел да се среща с децата му само в “Детски контактен център“. Въз основа на доклад от наблюдаващия срещите между децата и техния баща психолог, приет по делото и приложен на л. 101 – л. 103 от същото, съдът е установил, че срещите преминавали безпроблемно и се забелязвала силна привързаност между родителя и децата. Представени били и протоколи от тези супервизирани срещи, също приобщени към доказателствения материал по делото (л. 154 - л. 171), които потвърждавали добрите взаимоотношения между ответника и малолетните молители.

На основание и по реда на чл. 15, ал. 1 от Закона за закрила на детето (ЗЗДт) Софийският районен съд е изслушал детето Е.Д.. То е заявило пред съда, че не е присъствало на конфликта между родителите й от 2018 г. и е пристигнало на адреса след като там вече са били полицейските служители.

В първата инстанция е бил изготвен и приет и социален доклад от компетентната по местоживее на децата Д“СП“ – “Връбница“. При социалното проучване се установило, че децата живеят при майката и родителите имат различни гледни точки за тяхното възпитание. И двамата родители поддържали добра връзка с децата си.

Въз основа на обсъдената доказателствена съвкупност по делото първата инстанция е достигнала до фактически изводи, че страните, които са съпрузи, са в траен конфликт, датиращ от последните месеци на 2018 г. и който конфликт е ескалирал по повод желанието на молителката Л.Д. да прекрати брака й с ответника П.Д.. Не е било спорно между тях, че бракоразводен процес е инициран и същият е висящ.

Твърдените актове на домашно насилие на посочените в сезиращата молба дати, обхващащи периода 29.11.2018 г. – 05.12.2018 г., осъществени в семейното жилище,

находящо се в град София, жк.“*****”, и спрямо молителката Л.Д., са установени от гласните доказателства, събрани чрез разпит на св. Р., които се подкрепят от представената по делото Справка от Национална спешна линия “112” и от съдържанието на сигналите, възпроизведено в съдебно – техническата експертиза. На тази доказателствена съвкупност кореспондира и декларираното по реда на чл. 9, ал. 3 ЗЗДН. Действията на ответника, изразили се в опит за сексуално насилие и принудително ограничаване на личния живот, личната свобода и права, осъществяват признаците на деянието по чл. 2 ЗЗДН, която норма дефинира понятието “домашно насилие“. Предвид това, че ограниченията на правата на пострадалата не са били с голям интензитет, първоинстанционният съд е определил като адекватно на поведението на ответника да се наложи една от мерките за защита, предвидени в чл. 5, ал. 1 ЗЗДН, а именно – да се задължи ответника П.Д. да се въздържа от извършване на домашно насилие спрямо молителката Л.Д.. Обосновано е изрично в първоинстанционния акт, че съдът, съгласно нормата на чл. 16, ал. 1 ЗЗДН, не е обвързан от исканите за налагане мерки от молителите, а постановява по своя преценка една или повече защитни мерки. Изложил е мотиви, че за да наложи посочената по – горе мярка, е преценил тежестта и естеството на деянието, като е отчетено изминалото време, през което е действала по – рано издадената заповед за незабавна защита – повече от 2 години.

Първостепенният съд е наложил глоба на ответника в размер на минималния такъв, установен с разпоредбата на чл. 5, ал. 4 ЗЗДН – 200.00 лева.

В останалата ѝ част молбата за защита е намерена от решаващия състав на съда за недоказана. По отношение на детето Е. е установено, че същото не е присъствало на конфликтните дати в семейното жилище, където са били извършени действията по чл. 2 ЗЗДН. Другите двама молители – малолетните М. и В., макар и да се намирали в апартамента в жк“Обеля“, те не са възприели пряко поведението на баща им спрямо тяхната майка, а са били с последната в банята, когато тя само викала за помощ. Съдът е приел, че при това положение молителите са възприели само последиците от насилническото поведение на ответника, но не и самото домашно насилие. Не е игнорирано и заключението на съдебно – психологичната експертиза, сочещо, че целият конфликт е предизвикал негативни емоции у децата, **но стресът**, който те са преживели от ситуацията по сблъсъка на бащата със св. Р., присъстващите полицейски служители, суматохата, в която майката искала да ги отведе със себе си, а бащата - да останат при него, **не може** да се определи като съставомерен по смисъла на чл. 2, ал. 2 ЗЗДН. Съдът е допълнил мотивната част относно недоказаността на молбата за защита спрямо малолетните молители аргументирайки, че целта на специалния ЗЗДН е да дава защита на лица, които действително са пострадали от домашно насилие, но не и да се използва като средство за разрешаване на спорове относно родителски права.

Във въззивната инстанция не са ангажирани доказателства.

Въззивният съд споделя прецизно установената фактическа обстановка от първоинстанционния съд и направените въз основа на нея обосновани изводи, като не намира основания за изграждане на различни изводи въз основа на доказателствената съвкупност по делото. Освен това **първоинстанционният съд е събрал всички поискани**

от страните, относими и допустими доказателства, и е изяснил изцяло делото от фактическа страна. Въззивният съд препраща към тези доказателства и изводи, на основание чл. 272 ГПК, правейки ги по този начин част от своя акт. С оглед оплакванията във въззивните жалби, и на основание чл. 235, ал. 2 ГПК и чл. 236, ал. 2 ГПК въззивният съд излага и свои мотиви.

Неоснователни са оплакванията във въззивната жалба на ответника П.Д. за необоснованост на изводите на първата инстанция, че е осъществил твърденията от въззиваемата - молителка Л.Д. актове на домашно насилие. Съгласно чл. 13, ал. 1 ЗЗДН в това производство са допустими всички доказателствени средства, включително и декларацията по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН – арг. от чл. 13, ал. 2, т. 3 ЗЗДН. Трайната съдебна практика е изяснила, че когато правно релевантни факти се установяват със свидетелски показания, съдът взема предвид начина, по който свидетелите са узнали тези факти (дали са присъствали при осъществяването им; дали имат впечатления от други факти, по които може да се съди за правно релевантните, или са узнали правно релевантните факти от трети лица или от някоя от страните по делото и др.), както и способността и желанието на свидетелите вярно да възприемат фактите и добросъвестно да ги възпроизведат в показанията им. В процесния случай свидетелските показания на св. Р. правилно са кредитирани от първата инстанция, тъй като същите се подкрепят от останалия събран по делото доказателствен материал и най – вече от автентичните записи от Национална спешна линия “112“, които са снети и възпроизведени и в неоспореното заключение на изслушаната съдебно – техническа експертиза. Изнесеното от св. Р. при разпита му в открито съдебно заседание отразява негови лични възприятия относно конфликта между страните, за който той лично е съобщил на полицейските органи, изчаквайки пристигането на същите на стълбищната площадка пред семейното жилище на страните, където се е случил инцидентът на 05.12.2018 г. Действително свидетелят е посочил, че не си спомня дали годината е била 2018 г. или 2019 г., което обаче не е основание да не се кредитират тези показания, тъй като разпитът е проведен на 08.02.2021 г. - повече от три години след процесната дата 05.12.2018 г. Ето защо, независимо от посоченото, тези показания са достоверни и логични, възпроизведени са добросъвестно, противно на твърденията във въззивната жалба на ответника П.Д.. Следва да се посочи, че на последния е предоставена възможност да ангажира насрещни доказателствени средства, посредством които пълно и главно да обори твърденията на молителката Л.Д., от която процесуална възможност въззивникът не се е възползвал. Не е оспорено и твърдението, че св. Р. на процесната дата се е намирал на стълбищната площадка, в който смисъл са изявленията на процесуалния представител на ответника, сторени в открито съдебно заседание на 16.01.2019 г. Не е оспорен и доклада на съда по чл. 146 ГПК, в който на основание чл. 146, ал. 1, т. 4 ГПК като безспорно в отношенията между страните е отделено обстоятелството, че на 05.12.2018 г. молителката Л. В. Д. е крещяла за помощ на стълбищната площадка пред семейното жилище, както и в банята пред децата, като на същата дата е подаден и сигнал на спешен телефон “112“.

Същевременно, декларираното по реда на чл. 9, ал. 3 ЗЗДН от молителката Л.Д.

кореспондира, както със свидетелските показания, така и с останалите писмени доказателствени средства, обсъдени подробно по – горе. Доводите във въззивната жалба на ответника, че декларацията по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН била с невярно съдържание и съставлявала неистински документ, също не могат да се възприемат от въззивния съд като основателни. Декларацията по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН, представена по делото, е частен свидетелстващ документ, чиято автентичност не е оспорена – т. е., не са оспорени подписът на автора на волеизявлението и датата на документа, който документ априори притежава формална доказателствена сила. Тя се състои единствено в това, че съдът приема факта на писменото изявление и неговото авторство. Частните свидетелстващи документи нямат обвързваща съда доказателствена сила, с която се ползват официалните свидетелстващи документи – а именно, че фактите, предмет на удостоверителното изявление на издателя са се осъществили, както се твърди в документа – в случая декларацията. Единствено възможната хипотеза, при която съдът да е обвързан от декларираното по реда на чл. 9, ал. 3 ЗЗДН е предвидената в чл. 13, ал. 3 ЗЗДН възможност да се издаде заповед за защита и въз основа на декларацията, но при положение, че няма каквито и да било други доказателства, събрани по делото. Процесният случай очевидно не е такъв, предвид обема на събраните в хода на съдебното дирене пред първата инстанция писмени и гласни доказателства, които правилно е отчетено от решаващия състав на съда, че кореспондират с посоченото в сезиращата молба за защита и приложената декларация по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН.

Предвид изложеното, **въззивната жалба на ответника П.Д. е неоснователна** и като такава следва да се остави без уважение, а обжалваният съдебен акт да се потвърди в атакуваната с тази жалба част, включително и в частта за разноските.

Неоснователна е и подадената от молителите въззивна жалба.

Правилно от първата инстанция са определени мерките за защита спрямо ответника Д., като са съобразени с естеството на противоправните действия по чл. 2, ал. 1 ЗЗДН и с техния интензитет (степен на засягане на личността на молителката Л.Д.), както и фактът, че защитното действие на мерките по чл. 5, ал. 1 ЗЗДН е проявило на много по – ранен етап от процеса своето действие с издаване на заповедта за незабавна защита на 06.12.2018 г. Съдът не е обвързан от исканите мерки в молбата за защита.

Обосновани и съответни на доказателствения материал по делото са фактическите и правни изводи на първата инстанция, че спрямо малолетните молители не е осъществен акт на домашно насилие и молбата за защита в тази ѝ част се явява неоснователна. Не е било спорно, че малолетната Е. не е присъствала на процесния инцидент от 05.12.2018 г., като такива са изявленията и на самото дете, които е направило при изслушването му по реда на чл. 15, ал. 1 ЗЗДт.

От друга страна, от доказателствата по делото не се установяват и реални, тежки увреди на емоционално ниво при малолетните молители В.Д. и М.Д.. Осъществяваните с бащата и наблюдавани в “Детски контактен център“ срещи (и с трите му деца), са окачествени на професионално ниво от наблюдаващия ги психолог като позитивни. Децата не бързали да си тръгват, всеки път си намирали повод да се върнат и да вземат нещо

забравено, или направо искали от майката – въззивницата Л.Д. (която ги вземала от срещите), да останат още малко. Докладът на психолога, който правилно е ценен от първата инстанция, сочи че е налице силна емоционална свързаност между бащата и децата, изразяваща се във взаимно споделяне на преживявания, съвместно участие в игри, съобразени с възрастта, изслушване и зачитане на мнението и интересите на децата. Ето защо и въззивната инстанция достига до извода, че малолетните молители нямат качеството на “жертва“, които да се нуждаят от специалната закрила, установена със ЗЗДН. В допълнение следва да се посочи и това, че малолетните въззивници действително не са били преки свидетели на насилнически действия, осъществени от въззиваемия - ответник спрямо майката Л.Д., както правилно е приел Софийският районен съд. Следователно, не са налице предпоставките на чл. 2, ал. 2 ЗЗДН, която норма определя по дефинитивен път кога деянието съставлява домашно насилие спрямо дете/деца.

Съобразно изложеното, и предвид неоснователността на двете въззивни жалби, като намира първоинстанционното **Решение за правилно и законосъобразно**, Софийският градски съд следва да **остави в сила обжалвания съдебен акт**.

По разноските.

Въззивницата Л.Д. не е заявила претенция за присъждане на разноски, поради което въззивният съд не дължи произнасяне.

С оглед изхода на делото, въззивникът П.Д. няма право на разноски.

Въззивният съд постанови, на основание чл. 17, ал. 2 ЗЗДН, вр. чл. 11, ал. 2 ЗЗДН и чл. 18, ал. 1, във връзка с чл. 16 ТДТКССГПК, **въззивникът П.Д. и въззивницата Л.Д. да заплатят, по сметка на Софийския градски съд, всеки от тях държавна такса по въззивната жалба в размер на 12.50 лева** (дванадесет лева и петдесет стотинки).

Въпреки изхода на въззивното дело, въззивниците Е.Д., М.Д. и В.Д. не дължат на СГС държавна такса за въззивната им жалба – тези въззивници не са навършили 18 - годишна възраст, поради което държавната такса за жалбата им трябва да остане в тежест на бюджета на съда (арг. от чл. 11, ал. 3 in fine ЗЗДН).

Така мотивиран, Софийският градски съд, на основание чл. 17, ал. 5, изр. 1, предл. 1 ЗЗДН

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20059724 от 06.03.2021 г., постановено по гр. дело № 77138 по описа за 2018 г. на **Софийски районен съд**, III Гражданско отделение, 80^{-ти} състав.

ОСЪЖДА П. М. Д., ЕГН *****, да заплати, по сметка на Софийския градски съд, държавна такса в размер на **12.50 лева** (дванадесет лева и петдесет стотинки).

ОСЪЖДА Л. В. Д., ЕГН *****, да заплати, по сметка на Софийския градски съд, държавна такса в размер на **12.50 лева** (дванадесет лева и петдесет стотинки).

ОСТАВЯ без уважение искането на П. М. Д. за присъждане на разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО, на основание чл. 17, ал. 6 ЗЗДН, е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____